

Dosar nr.

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A III A CIVILĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI ȘI DE FAMILIE
Î N C H E I E R E

Ședința publică de la 02.12.2014

Curtea constituită din :

PREȘEDINTE

JUDECĂTOR

GREFIER

Pe rol fiind soluționarea apelul declarat de apelantul – reclamant **C.I.D.**, împotriva sentinței civile nr. din data de 13.02.2014, pronunțate de către Tribunalul București - Secția a V-a Civilă, în dosarul nr. ... , în contradictoriu cu intimatul – pârât **M.B.**

Obiectul pricinii – Legea nr.10/2001.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă avocat D.B., în calitate de reprezentant al apelantului – reclamant **C.I.D.**, în baza împuternicirii avocațiale nr..., emise de Baroul București (fila 8) și consilier juridic, M.I., în calitate de reprezentant al intimatului – pârât **M.B.**, în baza delegației pe care o depune.

Procedura de citare nu este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de grefierul de ședință, după care:

Reprezentanții părților, având pe rând cuvântul, susțin că nu mai au alte cereri de formulat, probe de propus și administrat ori excepții de invocat.

Nemaifiind alte cereri de formulat, probe de propus și administrat ori excepții de invocat, Curtea, din oficiu, pune în discuție oportunitatea aplicării dispozițiilor art. 519 din Noul Cod de procedură civilă referitor la sesizarea instanței supreme în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și constatând cauza în stare de judecată, acordă cuvântul în dezbaterea apelului.

Apelantul – reclamant **C.I.D.**, prin apărător, având cuvântul, solicită admiterea apelului astfel cum a fost întemeiat și motivat, respingerea excepției reținând că cererea formulată de reclamant este prematur introdusă; soluția instanței este raportată la dispozițiile art. 35 ale Legii nr.165/2013 și în funcție de motivarea expusă de pârât pe calea întâmpinării, considerând că după apariția Legii nr. 165/2013 nu mai este în măsură să emită dispoziții de restituire în natură sau de măsuri compensatorii.

În opinia sa, nu sunt incidente dispozițiile art.35 din Legea nr.165/2013 și în mod eronat instanța a reținut termenul prohibitiv care a fost stabilit de legiuitor în sarcina pârâtului, în sensul că nici o cerere nu poate fi soluționată înainte de împlinirea termenului de 36 de luni, respectiv 6 luni.

Susține că, prin cererea formulată de reclamant acesta nu solicita ca pârâtul să soluționeze notificarea și să emită dispoziția de restituire, ci a solicitat ca instanța să constate calitatea de persoană îndreptățită la restituire.

Prezenta cerere de chemare în judecată a fost întemeiată pe dispozițiile Legii nr.10/2001 care nu au fost abrogate în totalitate și a deciziei nr.XX a Înalta Curte de Casație și Justiție în virtutea căreia instanța trebuie să soluționeze notificările și să pronunțe o decizie de admitere sau de respingere a cererii de restituire. Instanța de fond greșit când a admis excepția prematurității.

Prin urmare, dispozițiile art.35 din Legea nr. 165/2013 nu sunt incidente în speță întrucât reclamantul nu a solicitat ca M.B. să soluționeze notificările și să emită o dispoziție în acest sens.

Imobilul în speță, situat în București, ..., există în natură, nu a fost înstrăinat chiriașilor.

Referitor la aplicarea dispozițiilor art. 519 din Noul Cod de procedură civilă în ceea ce privește sesizarea instanței supreme în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, susține că, în opinia sa, nu se impune această variantă, întrucât la instanța de fond a depus mai multe decizii din alte cauze, iar soluțiile pronunțate au fost de respingere a excepției prematurității.

În opinia sa, prezenta instanță deține suficiente criterii pentru a soluționa cauza pe fond.

Își rezervă dreptul de a solicita cheltuieli de judecată pe cale separată.

Intimatul – pârât **M.B.**, prin consilier juridic, având cuvântul, solicită respingerea recursului raportat la momentul sesizării instanței de judecată 16.09.2014 și menținerea instanței de fond.

În opinia sa, nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul art. 519 din Noul Cod de procedură civilă, întrucât prin decizia nr.88/2014, instanța supremă a tranșat problema neretroactivității legii.

CURTEA ,

În urma deliberării,

Temeiul juridic pentru solicitarea pronunțării unei hotărâri prealabile de către instanța supremă este reprezentat de dispozițiile art. 519 noul cod de procedură civilă, potrivit căroră dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Din economia acestor dispoziții legale rezultă în mod indubitabil că legiuitorul a urmărit să reglementeze un instrument procedural de unificare a jurisprudenței, complementar recursului în interesul legii. Deosebirea esențială dintre cele două proceduri (procedura recursului în interesul legii și cea a hotărârii prealabile) rezidă în momentul în care este solicitată intervenția instanței supreme pentru tranșarea unei chestiuni de drept, susceptibilă de mai multe interpretări, generatoare de soluții diferite. Dacă recursul în interesul legii este reglementat ca o soluție post-factum, menită să remedieze o practică neunitară deja formată, sesizarea instanței prin intermediul procedurii hotărârii prealabile se prefigurează ca o modalitate preventivă, anticipativă, de natură să elimine riscul apariției și dezvoltării unei jurisprudențe neunitare, printr-o rezolvare de principiu a unei chestiuni de drept esențiale, apărute într-o cauză aflată în curs de soluționare în ultimă instanță.

Formularea unei astfel de sesizări adresate instanței supreme a fost calificată ca un incident procedural, care potrivit dispozițiilor art.520 alin.2 din noul cod de procedură civilă determină suspendarea judecării cauzei până la soluționarea chestiunii de drept deferite instanței supreme, prin pronunțarea unei hotărâri prealabile.

În ceea ce privește condițiile de admisibilitate ale unei astfel de sesizări, Curtea constată că acestea se desprind din textul art.519 din noul cod de procedură civilă, anterior reprodus. Astfel, prima cerință care reiese din analiza dispozițiilor art.519 rezidă în existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță. Curtea apreciază îndeplinită această condiție, având în vedere *obiectul litigiului de față: soluționarea pe fond a notificărilor formulate de autorii reclamantului în temeiul legii nr.10/2001, temeiul juridic invocat fiind reprezentat de dispozițiile art.26 alin 3 din legea nr.10/2001, de decizia civilă nr 20/2007 a instanței supreme, pronunțată în recurs în interesul legii, precum și prevederile art.1, 4 și art.35 alin.5 din legea nr.165/2013. Acest litigiu a fost soluționat în primă instanță de tribunal, în sensul admiterii excepției prematurității și respingerii acțiunii ca atare, împotriva sentinței pronunțate fiind exercitată calea de atac apelului, cauza nefiind susceptibilă de recurs, potrivit dispozițiilor art.7 alin 1 și 2 din legea 76/2012. Apelul este singura cale de atac, în virtutea textului de lege anterior menționat, întrucât, potrivit prevederilor art.XII din legea 202/2010, dispozițiile art.26 alin.3 din legea nr.10/2001 au fost modificate, în sensul că decizia sau, după caz, dispoziția motivată de respingere a notificării sau a cererii de restituire în natură poate fi atacată de persoana care se pretinde îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a cărei circumscripție se află sediul unității deținătoare sau, după caz, al entității investite cu soluționarea notificării, în termen de 30 de zile de la comunicare, hotărârea tribunalului fiind supusă doar recursului, care este de competența curții de apel.*

A doua condiție vizează existența unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei. Practic trebuie examinată relația de interdependență dintre aspectele de drept în discuție și judecata pe

fond a cauzei, inițierea procedurii hotărârii prealabile impunându-se numai în situația în care interpretarea care s-ar da problemei ar influența decisiv soluția litigiului. Așa cum reiese din interpretarea literală a dispozițiilor art 519 din noul cod de procedură civilă, pot forma obiect de analiză pentru instanța supremă prin intermediul procedurii hotărârii prealabile doar chestiunile de drept și nu cele de fapt, acestea fiind susceptibile de aprecieri diferite, circumstanțiale. Așa cum s-a statuat chiar de către Înalta Curte printr-o hotărâre prealabilă pronunțată anterior, în dosarul civil nr 1/1/2013 HP chestiunea de drept interpretabilă și care suscită interes în vederea justei soluționări a cauzei, poate fi atât o problemă de drept material cât și un aspect de natură procesuală, care să răspundă cerințelor instituite de textul art 519 din noul cod de procedură civilă.

Făcând aplicarea acestor aspecte teoretice în speța de față, Curtea, constatând că nu vorba de o problemă care să țină circumstanțele faptice ale litigiului, reține că **problema de drept în discuție constă în interpretarea dispozițiilor art.33 din legea nr.165/2013, în cazul acțiunilor întemeiate pe decizia civilă nr 20/2007, pronunțată de instanța supremă în recurs în interesul legii, introduse pe rolul instanțelor după intrarea în vigoare a acestei legi.** Adoptarea legii nr.165/2013 a suscitât, până în prezent, numeroase probleme legate de aplicarea acesteia, datorită, în principal, dispozițiile art.4 din acest act normativ care , care consacră principiul aplicării directe și mediate a noi legi, atât în privința notificărilor nesoluționate de către entitățile investite potrivit legii cu rezolvarea acestor cereri, cât și cauzelor în această materie, aflate pe rolul instanțelor de judecată, precum și celor aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului, suspendate în temeiul hotărârii pilot pronunțate în cauza Maria Athanasiu. În privința conformității cu legea fundamentală a dispozițiilor art.4 din actul normativ anterior menționat, Curtea Constituțională as-a pronunțat prin deciziile nr 88/2014 și respectiv 269/2014, în sensul că aceste prevederi legale sunt considerate constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 33, respectiv art.34 din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii. Pe cale de consecință, prin decizia civilă nr.88/2014, Curtea Constituțională s-a pronunțat în sensul constituționalității prevederilor art.33 din legea 165/20013 (text de lege în temeiul căruia instanța de fond a soluționat acțiunea directă întemeiată pe dispozițiile legii speciale de reparație, respingând-o ca prematură), atâta timp cât aceste dispoziții legale nu sunt aplicate acțiunilor formulate în materia imobilelor preluate abuziv și întemeiate pe dispozițiile legii nr.10/2001 introduse anterior intrării în vigoare a legii nr.165/2013.

Examinând prezenta din această perspectivă, Curtea reține că acțiunea a fost înregistrată pe rolul tribunalului la data de 16 09 2013, după data intrării în vigoare a legii nr.165/2013, astfel că se pune problema de a stabili dacă termenele prevăzute de dispozițiile art.33 din legea nr.165/2013 sunt sau nu incidente.

Pentru formularea punctului său de vedere, Curtea pornește de la *dispozițiile legale relevante*, reprezentate de text de lege anterior menționat, potrivit căror entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi și de a emite decizie de admitere sau de respingere a acestora, după cum urmează:

a) în termen de 12 luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de până la 2.500 de cereri;

b) în termen de 24 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr cuprins între 2.500 și 5.000 de cereri;

c) în termen de 36 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de peste 5.000 de cereri, cu precizarea în alineatul al doilea că aceste termene încep să curgă de la 01.01.2014. În alineatul final se arată că notificările se vor soluționa în ordinea înregistrării lor la unitățile deținătoare. Aceste dispoziții legale trebuie *interpretate și aplicate în coroborare cu prevederile art.4 din același act normativ, anterior examinate, precum și cu prevederile art.35 alin 2 din legea nr.165/2013*, care stabilește că în ipoteza în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești competente în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor. Așa cum reiese din interpretarea sistematică a acestor dispoziții legale, legiuitorul a instituit anumite termene în favoarea unităților deținătoare pentru soluționarea notificărilor cu care au fost investite, în condițiile legii, durata acestor termene variind în funcție de încărcătura acumulată de la momentul intrării în vigoare a Legii nr.10.2001. În ipoteza nesoluționării în termenul legal a cererilor de retrocedare în natură sau prin echivalent formulate de foștii proprietari sau succesorii acestora, legiuitorul prevede expres posibilitatea acestora de a adresa instanței de judecată, în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea notificărilor, ceea ce echivalează cu o consacrare legală a soluției impuse de Înalta Curte pe calea recursului în interesului legii, prin care a recunoscut competența organului judiciar de a soluționa alături de contestația formulată în temeiul dispozițiilor art.26 alin 3 din Legea nr.10.2001 și acțiunea directă a persoanei solicitante, de a i se soluționa pe fond notificarea depusă în virtutea legii speciale. Pe cale de consecință, concluzia care se desprinde din examinarea prevederilor legale anterior menționate este aceea că această reglementare vizează în mod direct etapa administrativă a procedurii reparatorii. ***Problema care se pune este de a stabili dacă aceste termene, nou instituite de dispozițiile art.33 din Legea nr.165/2013 sunt deopotrivă incidente și în situația în care persoana notificatoarea sesizează organul judiciar cu o acțiune directă, vizând soluționarea pe fond a notificării, după intrarea în vigoare a Legii nr.165/2013, dar anterior expirării termenelor prevăzute de dispozițiile art.33 din Legea nr.165/2013 (care nu constituie o norma de procedură,***

ci o normă de drept material care privește raporturile dintre persoana notificatoare și unitatea deținătoare). Practic, trebuie clarificat dacă formularea unei astfel de acțiuni în acești parametri este natură să fie temporar paralizată de neexpirarea termenelor fixate de legiuitor prin prevederile art 33, cu consecința respingerii sale ca prematură sau neîmplinirea termenului din faza administrativă nu poate constitui un impediment pentru instanță de a da o soluție pe fondul cererii de acordare a măsurilor reparatorii a formulată de reclamant.

Curtea consideră că aceste aspecte sunt de natură să releve și caracterul de noutate al acestei chestiuni, deoarece derivă din interpretarea și aplicarea unor dispoziții legale de curând intrate în vigoare (Legea nr.165/2013), care conțin norme tranzitorii, adoptate în virtutea principiului aplicării imediate a noilor dispoziții legale și care au conferit o arie largă de aplicabilitate acestui act normativ, cuprinzând atât notificările nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, cât și cauzele în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, inclusiv cauzele aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului suspendate în temeiul Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza Maria Athanasiu, la data intrării în vigoare a prezentei legi. Pe de altă parte, această categorie de cauze, introduse după intrarea în vigoare a Legii nr.165/2013, au ajuns a fi judecate în ultimă instanță la momentul actual, ceea ce a determinat, în mod inerent, apariția unor chestiuni de drept controversate, ce derivă din interpretarea diferită a dispozițiilor sale, cu consecințe importante sub aspectul soluționării pe fond a cauzei. Suplimentar, Curtea subliniază, în ceea ce privește condiția de admisibilitate referitoare la noutatea chestiunii de drept a cărei rezolvare de principiu se solicită, că legiuitorul nu a stabilit criteriile în funcție de care o chestiune de drept poate fi considerată nouă, această sarcină revenind instanței supreme, așa cum a reținut această într-o hotărâre prealabilă anterior pronunțată.

Curtea apreciază că cerința noutății este îndeplinită în prezenta cauză, în condițiile în care chestiunea de drept își are izvorul în reglementările nou-intrate în vigoare, mecanismul pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept răspunzând intenției legiuitorului de a preveni practica neunitară a instanțelor de judecată în materie, precum și de a evita paralelismului și suprapunerea cu mecanismul recursului în interesul legii. În egală măsură, Curtea apreciază că nu suntem în situația în care există un număr semnificativ de hotărâri judecătorești care să fi soluționat diferit în mod constant această chestiune, astfel încât mecanismul legal de unificare a practicii judiciare să fie cel cu funcție de reglare post-factum și anume recursul în interesul legii.

În plus, trebuie subliniat faptul că hotărârile care au fost deja pronunțate, într-un sens sau altul, cu privire la această chestiune, nu prezintă caracterul unei practici judiciare conturate și constante, astfel încât mecanismul cu funcție de prevenție al hotărârii prealabile să fie înlăturat.

Totodată, Curtea reține că instanța supremă nu a statuat asupra acestei chestiuni, care de altfel, nici nu formează obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Revenind la chestiunea de drept identificată, așa cum a fost expusă în cele ce preced, **Curtea apreciază că termenele prevăzute de dispozițiile art.33 nu pot reprezenta un astfel de obstacol pentru instanță de a da o soluție pe fondul cererii de acordare a măsurilor reparatorii a formulată de persoana** notificatoarea, pentru următoarele considerente:

La data introducerii cererii de chemare în judecată, sub imperiul Legii nr. 10/2001, era născut, ca urmare a refuzului nejustificat al persoanei notificate de a răspunde la notificare, un drept al reclamantului de a se adresa instanței de judecată pentru ca aceasta să soluționeze pe fond notificarea (posibilitate recunoscută cu putere obligatorie conform art. 330⁷ alin. 4 Cod de procedură civilă Înalta Curte de Casație și Justiție prin deciziile pronunțate în recurs în interesul legii nr.9/ 2006 și nr. 20/2007).

În al doilea rând, Curtea are în vedere regulile de drept tranzitoriu stabilite de art.6 noul Cod civil și de Legea nr.71/2011 de punere în aplicarea Legii nr. 287/2009 privind Codul civil.

Potrivit art.6 alin.2 noul Cod civil (art.3 din Legea de punere în aplicare): „Actele și faptele juridice încheiate ori, după caz, săvârșite sau produse înainte de intrarea în vigoare a legii noi nu pot genera alte efecte juridice decât cele prevăzute de legea în vigoare la data încheierii sau, după caz, a săvârșirii ori producerii lor.”

Textul instituie o regulă tranșantă: actele și faptele trecute (facta praeterita) nu pot genera decât efectele juridice prevăzute de legea în vigoare la momentul încheierii, ori, după caz, al săvârșirii sau producerii lor, fie că este vorba despre efectele produse înainte de intrarea în vigoare a legii noi - ceea ce se admitea și în trecut, ca regulă stabilită de practica judiciară și de literatura de specialitate și este impus de principiul constituțional al neretroactivității legii noi - fie că este vorba despre efectele produse după intrarea în vigoare a legii noi, ceea ce constituie un element de noutate și, totodată, o înfirmare legislativă a teoriei adoptate anterior, potrivit căreia în baza principiul aplicării imediate a legii noi legea noua se aplică, în principiu, și efectelor viitoare ale situațiilor juridice anterior născute sau modificate.

Dimpotrivă, art.6 alin.5 noul Cod civil (art. 5 alin.1 Legea nr.71/2011) consacră ideea că legea nouă se aplică doar actelor, faptelor și situațiilor juridice viitoare, încheiate, respectiv produse sau săvârșite în viitor, cu precizarea că noțiunea de „situație juridică” nu semnifică (și) „efectele juridice viitoare ale situațiilor juridice trecute”, astfel cum se admitea în vechea teorie a aplicării imediate a legii civile noi.

Cu alte cuvinte, în privința efectelor viitoare ale situațiilor juridice (acte, fapte) trecute, Codul civil din 2009 a preferat, ca regulă, soluția ultraactivității legii în vigoare la data nașterii situației juridice.

Pe cale de consecință, ar exista retroactivitate ori de câte ori legea nouă atașează de un fapt (act) trecut o altă consecință juridică decât cea

prevăzută de legea veche, fie și numai pentru viitor, și aceasta indiferent dacă legea nouă: - adaugă un efect juridic nou (o sancțiune nouă), neprevăzut de legea în vigoare la data ivirii situației juridice (încheierea actului, săvârșirea faptului etc.); - modifică un efect juridic al respectivului act (fapt), atașând consecințe juridice diferite de cele instituite de legea veche; - suprimă, în tot sau în parte, efectele juridice ale actului (faptului), fie și numai pentru viitor, atașând, iarăși, consecințe diferite (mai „reduse”) decât cele instituite de legea nouă.

Singurele materii în care legiuitorul s-a îndepărtat de la principiile menționate, care pot fi privite și ca o expresie a „ultraactivității legii vechi”, sunt cele enunțate de art.6 alin.6 noul Cod civil (art.5 alin.2 Legea nr.71/2011), care stabilește că dispozițiile legii noi sunt de asemenea aplicabile și efectelor viitoare ale situațiilor juridice născute anterior intrării în vigoare a acesteia, derivate din starea și capacitatea persoanelor, din căsătorie, filiație, adopție și obligația legală de întreținere, din raporturile de proprietate, inclusiv regimul general al bunurilor, și din raporturile de vecinătate, dacă aceste situații juridice subzistă după intrarea în vigoare a legii noi. În aceste materii, aplicarea imediată a legii civile noi constituie o exigență impusă de egalitatea dintre cetățeni, ca și de nevoia de previziune și uniformitate a raporturilor juridice în conținutul cărora intră drepturi reale. Este vorba, ca o notă comună, despre situații juridice legale, extracontractuale, în cadrul cărora necesitatea protejării unei previziuni legitime a părților fie nu există, fie are un caracter mai atenuat, ea cedând în orice caz față de exigențele aplicării imediate și unitare a legii civile noi.

Din această perspectivă, se constată că la expirarea termenului prevăzut de art. 25 (din Legea nr. 10/2001, de 60 de zile de la înregistrarea notificării sau, după caz, de la data depunerii actelor doveditoare potrivit art. 23 - ca situație juridică -, s-a născut - ca efect al acesteia - dreptul persoanei care a formulat notificarea de a se solicita instanței examinarea acesteia pe fond. Acest drept câștigat instantaneu de notifikator - corelativ obligației entității notificate care intră în conținutul răspunderii civile, de a se supune hotărârii instanței fără să mai emită o dispoziție, care are titlu de sancțiune - nu poate fi înlăturat prin nicio dispoziție legală ulterioară.

Concluzia contrară ar însemna că Legea nr.165/2013 ar reglementa, în sensul negării (suprimării) dreptului notifikatorului de a se adresa instanței la expirarea termenelor sus menționate, efecte pe care situația juridică (în concret, faptul juridic) constând în nesoluționarea notificării le-a produs înainte de intrarea sa în vigoare și deci ar fi retroactivă, ceea ce nu poate fi admis întrucât contravine art. 6 alin. 2 noul Cod civil. Curtea consideră necesar să sublinieze că acest raționament este menit să releve caracterul retroactiv al legii 165/2013 în ipoteza punctuală, pusă în discuție în acest context procesual, în care persoana care se consideră îndreptățită ar fi obstaculată în demersul său legal de a obține o soluționare pe fond a notificării, prin aplicarea dispozițiilor art.33 din Legea nr.165/2013, în condițiile în care termenul inițial fixat de legiuitor pentru soluționarea notificării în etapa

administrativă a expirat anterior instituirii noilor termene prin textul articolului anterior enunțat.

Din această perspectivă, Curtea adaugă faptul că termenele instituite de prevederile art.33 din Legea nr.165/2013 au caracterul unor termene suplimentare, care vin în completarea celui inițial de 60 de zile, prevăzut de dispozițiile art.25 din Legea nr.10.2001 și finalitatea evidentă a unei astfel de reglementări constând în aceea de a acorda o perioadă de extensie entităților investite potrivit legii cu soluționarea notificărilor de a proceda în acest sens, într-un cadru de legalitate, fără ca prin acest lucru să se răpească persoanelor îndreptățite accesul la instanță pentru a obține soluționarea pretențiilor lor de restituire(în natură sau prin echivalent) a proprietăților imobiliare de care au fost în mod abuziv deposedate. Necesitatea instituirii unor astfel de termene suplimentare este reclamată de deficiențele de ordin funcțional și structural ale procedurii reparatorii create prin legea specială, care au avut ca principală cauză încălcarea deosebită a unităților deținătoare, care a depășit posibilitățile lor reale de a le procesa în condiții de regularitate. Semnificația acestor termene nu poate fi alta decât aceea a fixării unei limite temporale maxime, în cadrul căreia entitățile investite de lege cu soluționarea notificărilor să-și îndeplinească aceste atribuții, în vederea finalizării procesului de acordare a măsurilor reparatorii pentru imobilele preluate abuziv în perioada regimului comunist. Pe cale de consecință, nu există nici un argument juridic pentru a considera că termenele instituite de dispozițiile art.33 din Legea nr.165/2013 ar putea constitui o prelungire viabilă, din punct de vedere legal, a termenului inițial pentru rezolvarea cererilor de retrocedare, în condițiile în care sunt instituite ulterior expirării termenului de 60 de zile, moment de la care dreptul persoanei îndreptățite de a obține soluționarea notificării constituie un drept câștigat, teză confirmată și prin statuările instanței supreme din decizia civilă nr 20/2007, pronunțată în recurs în interesul legii. Exercițiul acestui drept câștigat nu poate fi temporizat prin adoptarea unor noi termene, de natura celor stabilite prin art.33 din Legea nr.165/2013, fără ca prin aceasta să nu fie afectat grav dreptul foștilor proprietari(sau al succesorilor lor) de a li se soluționa într-un termen rezonabil notificările formulate cu 12 ani în urmă.

Mai mult decât atât, Curtea mai reține că dispozițiile art 33 din Legea nr. 165/2013 - act normativ adoptat în executarea obligațiilor ce decurg din hotărârea pilot pronunțată la 12 octombrie 2010 de Curtea de la Strasbourg în cauza Atanasiu împotriva României - interpretat teleologic, nu face decât să reitereze obligația entităților investite de lege de a soluționa într-un termen rezonabil cererile formulate potrivit Legii nr.10/2001, fixându-le anumite limite în timp maxime, ca măsură adoptată de Statul Român în îndeplinirea obligațiilor asumate prin Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului. Astfel, instanța europeană de contencios al drepturilor omului a arătat că: „ Statul pârât trebuie, așadar, să garanteze prin măsuri legale și administrative adecvate respectarea dreptului de proprietate al tuturor persoanelor aflate într-o situație similară celei a reclamantelor (...). Aceste

obiective ar putea fi atinse, de exemplu, prin modificarea mecanismului de restituire actual, cu privire la care Curtea a constatat anumite lipsuri, și prin implementarea urgentă a unor proceduri simplificate și eficiente, întemeiate pe măsuri legislative și pe o practică judiciară și administrativă coerentă, care să poată menține un just echilibru între diferitele interese în cauză. (...). Curtea ia act cu interes de propunerea avansată de Guvern în planul său de acțiune ce vizează stabilirea unor termene constrângătoare pentru toate etapele administrative. O astfel de măsură, cu condiția să fie realistă și dublată de un control jurisdicțional efectiv, ar putea avea un impact pozitiv asupra eficienței mecanismului de despăgubire”.

De aceea, acest text de lege nu poate fi interpretat tocmai în defavoarea persoanelor ale căror drepturi Curtea Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului a dispus să fie protejate prin măsuri interne.

În ceea ce privește jurisprudența relevantă în această materie, Curtea exemplifică pronunțarea unei soluții contrare, în sensul respingerii ca premature a unei astfel de acțiuni, având ca obiect soluționarea pe fond a notificării, prin sentința civilă nr 252/21 02 2014 a tribunalului București, Secția a 3 a Civilă, rămasă definitivă prin decizia civilă pronunțată la data de 28 10 2014 de către Curtea de Apel București, Secția a 3 a Civilă.

DISPUNE :

Dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru interpretarea art.4,33 și 35 din Legea nr.165/2013, în privința cererilor introduse după intrarea în vigoare a acestui act normativ.

În temeiul dispozițiilor art.520 alin.2 din Noul CPC dispune suspendarea judecării cauzei privind apelul declarat de apelantul – reclamant **C.I.D.**, împotriva sentinței civile nr. ... din data de 13.02.2014, pronunțate de către Tribunalul București - Secția a V-a Civilă, în dosarul nr. ..., în contradictoriu cu intimatul – pârât **M.B.**, până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică de la 02.12.2014.

PREȘEDINTE

JUDECĂTOR

GREFIER